



Tot mai mulți români (Nae Ionescu face o distincție netă între român și bun român: primul este românul neaoș, bunul român este alogenul cu bun simț, care nu numai că-i un cetățean exemplar, dar chiar se străduiește să simtă și să gândească românește!), tot mai mulți români, deci, sunt serios îngrijorați de fundătura în care a ajuns România după 22 de ani de gafe, bâlbâieli și orbecăieli, alintate cu cognomenul de cârmuire postdecembristă.

Știu treaba asta din discuțiile purtate cu diverse persoane, dar știu mai ales din mesajele care circulă pe Internet. Iată o probă în acest sens:

De câțiva ani colaborez cu o bună regularitate la mai multe publicații românești din străinătate. Una dintre acestea – *Pagini românești din Noua Zeelandă*, este cu vrednicie și pasiune condusă de Cristi Dumitrache.

Ei bine, deși locuiește în celălalt capăt de lume, Cristi Dumitrache se arată fără întrerupere într-atât de preocupat de gravele probleme cu care se confruntă românii din țara-mamă, încât în urmă cu câteva zile a lansat pe Internet proiectul intitulat *România noastră*, un proiect-provocare adresat tuturor jurnaliștilor români, indiferent de zona în care sunt stabiliți, prin care aceștia sunt invitați să-și spună părerea despre dezastrul din România și – lucru deosebit de important! – să prezinte soluții concrete de asanare morală și de relansare economică, altfel spus de revenire la o normalitate cam de mult pierdută și imposibil de reafiat cu priceperea demagogică și zelul tâlhăresc al aleșilor postdecembriști...

Întrucât opinia despre vlăguirea României mi-am expus-o într-o suită de articole (*Legalizarea ciupelii în România*

,
Gregarismul românesc

,
Dulce ținut al ratărilor

etc.), unele dintre ele fiind publicate chiar în paginile revistei neozeelandeze, nu voi insista asupra acestui subiect, că tot de pomană este pentru niște cârmuitori unși cu toate alifiile nesimțirii fanariote, ci-mi voi îndrepta atenția și rigoarea argumentației spre setul de măsuri, care – în opinia mea – ar putea scoate țara din actuala fundătură, îndreptând-o spre sistemul

tridimensional al normalității:

respect – onestitate – productivitate.

Un lucru este limpede pentru toată lumea: Românii și-au dat în petic încă din zorii politicii lor moderne (vezi detestabila lucrătură francmasonică împotriva luminatului domn Alexandru Ioan Cuza, apoi lichidarea fizică a lui Eminescu de către cârdășia iudeo-francmasonică, ajunsă atotputernică cu ajutorul unor unelte autohtone ca Titu Maiorescu) și – așa cum bine remarcă Mircea Eliade la vremea lui – și-au consumat o bună parte din energie în prelungi și inutile dezbateri politice.

Fiind, așadar, politica vinovată de neîntrerupta crucificare a României, atât prin importanța ce i se acordă de toată suflarea hipnotizată de un impunător aparat legislativ și instituțional, cât și de corupția promovată prin favoriții ei, firește că procesul de redresare de-aici trebuie să înceapă.

Cum politica românească postdecembristă face tot mai mult dovada unui cartel al fărădelegilor îndreptate împotriva țării și poporului (jaful sistematic, murdărirea valorilor naționale, deprecierea prestigiului internațional al României prin punerea ei la cheremul ciocoilor interni și externi), se impune constituirea unei forțe naționale cu rol de contrapondere.

Iar această forță, actualmente jucată pe degete de oribili făcători ai politicii românești, nu poate să vină decât din partea societății civile: organizații neguvernamentale, presa independentă, cetățeanul preocupat de prezentul și viitorul țării.

Doar ea, călăuzită fără greș de instinctul general uman al aspirației legitime spre libertate, echitate și prosperitate, precum și de instinctul național al afirmării României pe arena internațională, va izbuti să taie din înfumurarea potențailor și va impune schimbarea Constituției în sensul unei grabnice normalizări:

1)Reducerea la jumătate a numărului de parlamentari și pătrunderea în viitorul Parlament

(într-o proporție de circa o treime) a senatorilor sau – după caz – a deputaților de drept (funcție de numărul camerelor), iluștri reprezentanți ai societății civile. Fără discuție că acest principiu, conceput ca o centură de siguranță pentru cetățeni, va trebui aplicat și mai jos, adică în consilii județene, municipale, orașenești și comunale.

Mai mult. Interesul pur politic (al căpătuirii și îmbuibării) va putea fi veștejit și cel onorabil cetățenesc va fi încurajat doar atunci când parlamentarii vor fi plătiți cu salariul mediu pe economie, eventual cu gradații de merit (strict plafonate) pentru acei dintre ei care-și dovedesc cu adevărat utilitatea, iar aleșii județeni și locali nu vor mai fi recompensați cu substanțiale indemnizații pentru timpul de regulă irosit în ședințe interminabile.

2)Nici vorbă ca România să devină o republică prezidențială! Asta ar însemna să dai țara fie pe mâna unui individ bolnav de putere după modelul despotului oriental, fie pe mâna unui individ corupt până în măduva oaselor de năravurile fanarioto-muscălești. Actualmente România este doar republică semiprezidențială, dar Traian Băsescu se comportă mai ceva ca un autocrat sadea...

Dimpotrivă, în viitoarea Constituție a României, atribuțiile președintelui trebuie restrânse chiar mai mult decât într-o republică parlamentară cu tradiție (Germania, de pildă), președintele putând fi desemnat doar dacă întrunește minimum 2/3 din sufragiile parlamentarilor, cu un mandat (până la normalizarea situației) de un an. În felul acesta, chiar dacă se angajează în politică cu intenții bine camuflate de lichea, el nu va avea la dispoziție timpul necesar să și materializeze.

3)Primul ministru să nu mai fie jucăria președintelui și a unor dezagreabile aranjamente de culise, ci – de pe lista candidaților propuși de societatea civilă și de partidele reprezentate în Parlament – să fie desemnat ca șef al guvernului acela care (desigur, obiectiv și argumentat) va întruni majoritatea sufragiilor la conduita morală, pregătirea profesională, capacitatea managerială, angajarea socială, starea de sănătate psihică și fizică. Apoi (după desemnare) el să-și alcătuiască echipa guvernamentală (iar nu să accepte cu slugărnicie lista alcătuită la Cotroceni!) și după 100 de zile de la votul de investitură, să vină în fața Parlamenului pentru a-și prezenta primele înfăptuiri, nu un pomelnic nesfârșit de promisiuni și de acuze la adresa grelei moșteniri...

Emil Boc a căzut (de presupus că la mica înțelegere) întrucât mulțimea tot mai agitată a oropsiților și nemulțumiților vroia „capul unui Moțoc”, oricare ar fi fost acesta. Dar soluția cu

Mihai Răzvan Ungureanu prim ministru nu-i cu nimic mai bună ca cea dinainte, ba în multe privințe și toate esențiale ea se dovedește o veritabilă găselniță bășesciană:

a) Atât Boc cât și Ungureanu au fost trepădușii regimului comunist, altfel spus mici dar zeloși activiști pe la fostul UTC (Uniunea Tineretului Comunist) și pe la Asociația Studenților (tot comuniști), desigur, cu speranța că vor fi remarcați și promovați. Decembriada le-a dat planurile peste cap...

Dar dacă Boc a făcut sluj numai în fața lui Bănescu, M.R.Ungureanu face sluj în fața lui Bănescu și Boc, că doar cei doi (tusea și junghiul de tip B) au întocmit lista cu miniștrii noului cabinet, pe care parodia de prim ministru a acceptat-o fără să crâcnească. Ne amintim că pus în fața unei situații similare, Theodor Stolojan de îndată și-a dat demisia...

b) Chiar dacă Emil Boc s-a dovedit de foarte multe ori penibil de obedient față de stăpânul și mentorul lui în ale politicii cu un inconfundabil iz de mahala, măcar este un român profund cinstit: Pe întreaga durată a agitatului său mandat (mai exact suită de mandate), el n-a urmărit interese oculte care ar putea să întunece și mai avan viitorul României.

Nu la fel stau lucrurile cu M.R.Ungureanu, acest vrednic sionist și preavrednic urmaș al lui Petre Roman, care – după cum lesne se poate citi pe Internet – și-a făcut instructajul din străinătate la comanda și pe banii sioniștilor bogați, cu toții animați de interese, nicidecum de dragoste sau prietenie pentru România. Că doar George Soros face tot ce-i stă în putință (bani și influență) ca să demonstreze că România este patria țiganilor!

Iar acum când omul lor a ajuns în fruntea acestui guvern marionetă (să nu uităm că mâna dreaptă a lui Ungureanu este un alt bun român, care luptă din răputeri pentru autonomia ungurilor), Soros și ai lui vor transforma România într-un preș, de care își vor șterge picioarele mai înainte de-a intra triumfători în marile cancelarii ale Europei și lumii.

Dar să fim cât de cât îngăduitori cu Traian Bănescu. Cu siguranță că n-a avut încotro, el însuși fiindu-le îndatorat până peste cap acestor șnapani pentru ajutorul consistent primit în campaniile trecute, toate câștigate în mod suspect la mustață, precum și pentru ajutorul ce i s-o fi promis în campaniile care urmează. Așa că mort-copt a trebuit să-l facă pe Ungureanu șeful S.I.E., iar mai apoi primul lui sfetnic.

George Petrovai: România trebuie să fie a românilor, nicidecum a străinilor!

Scris de George Petrovai

Luni, 27 Februarie 2012 08:57 - Ultima actualizare Luni, 27 Februarie 2012 09:05

Notă: Normalizarea mai înseamnă simplificarea sistemului legislativ și aplicarea legilor indiferent de persoana în cauză, precum și revigorarea educației, sănătății și culturii. Și toate se pot îndeplini sub ochiul vigilent al societății civile.

AUTOR: GEORGE PETROVAI

www.sighet-online.ro